

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/198/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116206492
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3116206492.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: C. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., X. XXXX/XX, zastúpeného: F., bytom S., M.R.Q. XXX/XX, proti žalovaným: 1/ O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., X. XXXX/XX, zastúpenej: Advokátska kancelária, JUDr. M. Mareková, s.r.o., so sídlom Trenčín, Zábľatská 28, IČO: 47 241 898, 2/ O. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom S., X. XXXX/XX, o zaplatenie 3 799,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 12C/41/2016-115 zo dňa 08. novembra 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 12C/41/2016-119 zo dňa 16. novembra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením zo dňa 16.11.2017 v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaným 1/,2/ **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie platieb za obdobie 10 mesiacov roka 2010 až marec 2014 vo výške 2 844,23, výrokom II. zamietol žalobu a žalovaným 1/,2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.)

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal pôvodne len od žalovanej 1/ zaplatenia sumy 3.799,50 eur s 8,05% ročným úrokom z omeškania od apríla 2013 do zaplatenia. Uviedol, že žalovaná 1/ býva v byte, ktorého on je výlučným nájomcom. So žalovanou 1/ boli manželia, následne boli rozvedení. V konaní tunajšieho súdu pod sp. zn. 12C/206/2009 (ohľadne zrušenia spoločného nájmu predmetného bytu) bola žalovaná 1/ poučená o povinnosti hradiť nájomné a za služby vo výške podľa členov domácnosti. Výška nájmu a služieb je vo výške 173,97 eur a podiel pre jedného člena domácnosti pri celkovom počte členov domácnosti 5 osôb (žalovaná 1/, jej dospelá dcéra / žalovaná 2/ a jej 2 mal. deti) predstavuje sumu 34,794 eur mesačne. Podiel žalovanej 1/ s jej dcérou / žalovanou 2// a 2 vnúčatami predstavuje 4 x 34,794 eur = 139,176 eur mesačne. Žalovaná 1/ si svoju povinnosť neplní skoro 3 roky, okrem čiastočného splácania starého dlhu, napriek jeho výzve. Celkový dlh žalovanej 1/ predstavuje sumu 3.799,50 eur za mesiace 10/2010 až 4/2016 podľa jeho výpočtu. Žalobca uviedol, že žalovaná 1/ uhrádzala čiastočne nájomné formou úhrady za spotrebu elektriny a vody. Žiadal priznať i úrok z omeškania vo výške 0,5 promile z dlžnej sumy denne od apríla 2016 a náhradu trov konania. Dňa 10.10.2016 požiadal o súhlas súdu s pristúpením Kataríny Macekovej, dcéry žalovanej 1/, do konania ako žalovanej 2/ a žiadal, aby mu obidve uhradili sumu 3.799,50 eur s príslušenstvom. Žalované žiadali žalobu zamietnuť. Žalovaná 1/ namietala, že od začiatku užívania bytu v r. 1986 hradila nájomné a poplatky za služby spojené s užívaním bytu, aj počas jej manželstva

so žalobcom (od 09.11.1990 do 26.11.2008). Po rozvode manželstva so žalobcom sa dohodli, že ona bude platiť elektrinu, plyn a RTVS poplatky (inkaso) a žalobca nájomné a služby. Dohodnuté úhrady platí doteraz a žalobca tiež dohodnuté platby. Poukázala na to, že žalobca je dôchodca, celý deň je doma, užíva byt a elektrospotrebiče celý deň, svieti dlho do noci, pričom ona s dcérou pracujú a cez deň nie sú doma. Jej dcéra s 2 deťmi užíva prerobenú kuchyňu s výmerou 8 m² aj spolu so žalovanou 1/, pretože žalobca požíva alkoholické nápoje a vyháňa ich z bytu. Žalovaná 1/ spí v jednej izbe s výmerou 12 m² a žalobca užíva 1 izbu, chodbu s kuchynkou linkou i stolom pre 2 osoby, kúpeľňu a WC. Ona hradila všetky opravy v byte, vymenila kuchynskú linku so spotrebičmi, vchodové dvere a upratuje v celom byte. Podľa žalovanej 1/ v zmysle uvedenej dohody a výpočtu žalobcu ona platí asi 10,- eur viac nad dohodnutú polovicu.

3. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 12C/197/2008-24 zo dňa 15.10.2008 bolo manželstvo žalobcu a žalovanej 1/, uzatvorené dňa 09.11.1990, právoplatne rozvedené dňom 25.11.2008. V tomto konaní na pojednávaní dňa 15.10.2008 žalobca uviedol, že so žalovanou 1/ spolu nežijú a spoločne nehospodária 2 roky a on platí polovicu za byt, pričom v byte býva s nimi ešte dcéra žalovanej 1/ s vnúčaťom. Žalovaná 1/ potvrdila tvrdenia žalobcu s tým, že platí druhú polovicu za byt a to za elektrinu, plyn a smeti za seba. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 12C/206/2009-44 zo dňa 08.03.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.05.2010, bolo žalobcovi a žalovanej 1/ zrušené právo spoločného nájmu predmetného bytu č. 8 na Ulici X. XXXX/XX v Trenčíne, za ďalšieho nájomcu bol určený žalobca a žalovaná 1/ bola zaviazaná sa z bytu vysťahovať a vypratať ho do 15 dní po zabezpečení náhradného bytu. Z čiastočného listu vlastníctva LV č. 6374 pre k.ú. Trenčín zo dňa 6.6.2017 vyplynulo, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetného bytu č. 8 na základe kúpnej zmluvy č. 304/2016- V5312/2016. Podľa vyznačenej poznámky P 514/16 bola dňa 7.9.2016 na tunajšom súde podaná žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu k predmetnému bytu pod sp. zn. 24C/236/2016. Žalobca napriek tomu, že minimálne od novembra 2008 do podania žaloby (i doteraz), čo nebolo medzi stranami sporné, každý z nich platil polovicu zo všetkých úhrad za užívanie predmetného bytu vrátane poskytnutých služieb, poprel tvrdenia žalovanej 1/ o existencii dohody o takomto spôsobe úhrad za predmetný byt, či už ústnej alebo konkludentnej (t.j. mlčky). K otázke, prečo potom nepodal predmetnú žalobu proti žalovanej 1/ na súd skôr uviedol, že žalovanej 1/ dával rôzne návrhy na odst'ahovanie sa z bytu. Vzťahy medzi nimi sa dali trochu dohromady, ale potom sa zhoršili niekedy v r. 2008-2009. Žalovanej 1/ sa bál, pretože v minulosti sa mu žalované 1/, 2/ vyhrážali fyzickým napadnutím a aj ho fyzicky napadli. Všetko chcel vyriešiť v klude.

4. Podľa § 144 až 146 CSP súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie nájmu a služieb za 10 mesiacov roku 2010 až do 4/2014 vo výške 2.844,23 eur. Na pojednávaní dňa 08.11. 2017 súd podľa § 140 ods. 1 a § 143 ods. 1 CSP nepripustil zmenu žaloby, spočívajúcej v rozšírení žaloby o obdobie od mája 2016 do augusta 2017 z dôvodu, že oproti pôvodne žalovanému obdobiu došlo k zmene právnych pomerov na strane strán sporu následkom odkúpenia si predmetného bytu žalobcom. Predmetom konania v tejto veci po uvedených procesných úkonoch zostalo obdobie od apríla (vrátane) 2014 do apríla (vrátane) 2016 vo výške podľa vyčíslenia žalobcom na č.l. 3 spisu 799,92 eur (r. 2014) / =9 mesiacov r. 2014= 1.066,56 eur :12 mesiacov x 9=799,92 eur/ + 1.066,56 eur (r. 2015) + 337,12 eur (4 mesiace r. 2016), spolu 2.203,60 eur.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 34, § 35 ods. 1,2,3, § 451 ods. 1,2, § 489 Občianskeho zákonníka a uviedol, že z vyjadrení žalobcu a žalovanej 1/ nepochybne preukázané, každý z nich platil polovicu zo všetkých úhrad za užívanie predmetného bytu vrátane poskytnutých služieb a to už od rozvodu ich manželstva. Žalovaná 1/ tvrdila, že sa takto dohodli v minulosti, avšak žalobca poprel existenciu takejto dohody s tvrdením, že tento stav toleroval z obavy pred žalovanými 1/,2/. Súd bol názoru, že medzi stranami sporu a to medzi žalobcom a žalovanou 1/ došlo k vzniku dohody podľa § 51 Občianskeho zákonníka o spôsobe platenia všetkých úhrady za predmetný byt ústne poprípade mlčky minimálne v čase (r. 2008) alebo pred rozvodom ich manželstva a táto dohoda bola obomi stranami realizovaná až doteraz, pričom žalobca začal verejne popierať jej existenciu až podaním žaloby resp. jeho výzvou zo dňa 21.01.2016 žalovanej 1/ na doplatenie žalovanej sumy. Vzhľadom k tomu, že žalovaná 1/ platila úhrady za energie, na ktorých spotrebe sa podieľala aj žalovaná 2/ s jej 2 mal. deťmi, a to polovicu úhrad podľa dohody, užívanie miestností mali podelené, nebol preukázaný zánik tejto dohody strán sporu ku konkrétnemu dátumu a ani spôsob prípadného zániku tejto dohody, súd žalobu zamietol ako nedôvodnú, pretože strany sporu plnili uvedenú dohodu. Preplatky a nedoplatky sa v prepočte vyrovnali, žalobcovi nevznikol nedoplatok a žiadny rozdiel z nich ani nežaloval.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 257 CSP , keď z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nepriznal plne úspešným žalovaným 1/, 2/ právo na náhradu trov konania ani podľa pomeru úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) v zamietajúcej časti a ani podľa § 256 CSP v zastavenej časti , zavinenej žalobcom a to z dôvodu, že žalobcovi bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a poberá invalidný dôchodok vo výške 316,70 eur mesačne.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote čo do výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, odvolaním dňa 12.03.2018 napadol žalobca, ktorý namietal jeho nesprávne doručovanie. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vec posúdil, keď uviedol, že bola preukázaná existencia dohody, že každá zo strán bude platiť polovicu zo všetkých úhrad za užívanie bytu. Už po rozvoze manželstva v roku 2008 žiadal žalovanú 1/ o úhrady za užívanie bytu podľa členov domácnosti. Toto neakceptovala, preto požiadal o názor súd v konaní sp.zn. 12C/206/2009 ohľadom zrušenia spoločného nájmu bytu a vtedy bola žalovaná 1/ poučená o povinnosti hradiť nájomné a poplatky za služby vo výške podľa počtu členov domácnosti. Uvedené vylúčilo existenciu akejkoľvek prezentovanej dohody. V súčasnosti žalovaná 1/ odmieta platiť za užívanie bytu s tým, že hradia spotrebu elektriny, čo jej odobril v tomto konaní aj súd. Nájomné a poplatok za služby sú dve rozdielne veci. Domácnosť tvorí aj dcéra žalovanej 1/, žalovaná 2/ s deťmi, ktorá nemá k bytu žiaden právny vzťah ani samostatné užívacie právo. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Po odstránení závad v doručovaní rozsudku súdom prvej inštancie žalobca podal dňa 19.06.2018 odvolanie v totožnom znení ako odvolanie zo dňa 12.03.2018.

9. Žalovaná 1/ sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadrila tak, že odvolanie bolo podané oneskorene, je nezrozumiteľné a neurčité, nie z neho jasné, čoho sa žalobca domáha. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože žalobca neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie. Poukázala na to, že odvolanie smeruje len voči žalovanej 1/.

10. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Procesný postup odvolacieho súdu vyplynul z intertemporálnej úpravy v § 470 ods. 1 CSP , ktorým došlo k rekonštrukcii predchádzajúceho procesného predpisu - zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku s účinnosťou od 1. júla 2016. V zmysle uvedenej úpravy platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

13. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné tento potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

14. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že s rozsudkom súdu prvej inštancie nesúhlasí z dôvodu, že neuzavrel so žalovanou 1/ žiadnu dohodu o rozdelení platieb za nájomné a za služby spojené s užívaním bytu medzi ním a žalovanou 1/.

18. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď okresný súd nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

20. Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku vyporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadne existencie dohody o rozdelení platieb za nájomné a za služby spojené s užívaním bytu medzi žalobcom a žalovanou 1/. V odvolacom konaní žalobca neuviedol žiadne nové skutkové či právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosť, či žalovanej 1/ bola alebo súdom v inom súdnom konaní neformálne poskytnutá informácia o možnosti platiť všetky úhrady za byt podľa počtu členov domácnosti, nemá podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na posúdenie existencie ústnej dohody medzi stranami, ktorej nasvedčujú všetky ostatné skutkové okolnosti, zistené súdom prvej inštancie, vrátane dlhodobého dobrovoľného plnenia tejto dohody i zo strany samotného žalobcu.

21. Podľa § 51 Občianskeho zákonníka účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

22. Účelom ust. § 51 Občianskeho zákonníka je zvýraznenie zmluvnej voľnosti subjektov občianskoprávných vzťahov (zmluvná autonómia). Tieto subjekty sa nemusia obmedzovať len na uzavieranie typických zmlúv, ale môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá najviac vyhovuje ich požiadavkám na úpravu vzájomných vzťahov. Predpokladom platnosti takejto zmluvy je však aj dostatočne určité vymedzenie záväzkov z nej vyplývajúcich.

23. V súdnej veci procesná obrana žalovanej 1/ spočívala v tom, že so žalobcom uzavreli v čase rozvodu ich manželstva dohodu, že budú spoločne užívať predmetný byt a na platbách zaň sa budú podieľať tak, že žalobca bude hradiť nájomné a platby za služby spojené s užívaním bytu a žalovaná 1/ bude hradiť elektrinu, plyn a poplatok za RTVS. Žalobca existenciu dohody popieral.

24. V civilnom súdnom konaní každá strana tvrdí a dokazuje tie skutkové okolnosti, z ktorých jej právo vyplýva a protistrana naopak tvrdí a dokazuje skutočnosti, ktoré toto právo vylučujú alebo zabraňujú jeho uplatniteľnosti. Dôsledky neunesenia dôkazného bremena sa potom riadia jednoduchým pravidlom neúspechu v spore stíhajúcim tú stranu, ktorá bola zodpovedná za preukázanie práva v jej prospech. Obvykle platí, že žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušené právo, resp. právom chránený záujem. Žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Pri posudzovaní dôkazného bremena strany sporu treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (negatívnu skutočnosť - niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje, napr. v súdnej veci skutočnosť, že strany sa ústne nedohodli o rozdelení platieb za užívanie bytu), v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu.

25. Keďže žalovaná 1/ sa v konaní bránila existenciou ústnej dohody medzi stranami a žalobca toto je tvrdenie rozporoval, v súdnej veci súd prvej inštancie svoj záver o existencii dohody o rozdelení platieb za nájomné a za služby spojené s užívaním bytu medzi žalobcom a žalovanou 1/, správne vyvodil na základe skutočností, zistených v tomto súdnom konaní z iných dôkazov, označených stranami, ktoré správne vyhodnotil nielen samostatne, ale i v ich vzájomnej súvislosti (výsluch strán, listiny preukazujúce platby tej- ktorej strany za byt, resp. úhrady spojené s jeho užívaním). Odvolací súd zdôrazňuje, že hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Skutkový záver sudcu, vychádzajúci z vykonaných dôkazov je vecou vnútorného postoja a myslenia konajúceho sudcu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo

možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje aplikovaným zákonným ustanoveniam. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. V tomto smere mal potom odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Taktiež potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i čo do súvisiaceho výroku o trovách konania. V konaní úspešným žalovaným 1/,2/ vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (§ 255 ods. 1 CSP), avšak súd prvej inštancie využil možnosť aplikácie § 257 CSP a nárok im nepriznal. Správnosť tohto výroku žalované 1/,2/ odvolaním nenapadli a žalobcovi z neho žiadna povinnosť nevznikla.

27. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/,2/, ktoré boli v odvolacom konaní úspešné v celom rozsahu, priznal nárok na ich náhradu.

28. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaných 1/,2/ rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).